

mændenes behov for jordfordelinger, privatisering og EU-medfinansiering af jordfordelingsordningen.

Under alle omstændigheder vil jordfordelinger, der vedrører vådområdestrategien, skovrejsning og naturgenopretning fortsætte uændret.

Spm. nr. S 1594

Til beskæftigelsesministeren (27/1 03) af:

Bent Bøgsted (DF):

»Kan ministeren bekræfte eller afkræfte, at borgere fra de EU-lande, der opnår ansættelse i Danmark med kun 10 timers arbejde om ugen, har et retskrav på at kunne få hele deres familie, dvs. ægtefælle og børn samt begge ægtefællers forældre her til landet og opnå velfærdsydelse og sundhedsydelse gennem en årrække på lige fod med danske statsborgere, og – i bekræftende fald – er ministeren enig med spørgeren i, at Danmark – ligesom Tyskland og Østrig – har brug for en overgangsordning, der kan begrænse arbejdskraftens fri bevægelighed i forbindelse med udvidelsen af EU?«

Begrundelse

Forskellen mellem indkomster og velfærd i EU's kommende nye medlemslande og Danmark er så store, at det er let at forudse, at der vil forekomme organiseret kriminalitet, der udnytter forskellene. I Sverige er det påvist i en udredning til den svenske regering, hvori der advares mod, at kreative, men useriøse virksomheder kan udbyde mere eller mindre fiktive ansættelser mod betaling (SOU 2002:116. Betänkandet EU's utvidning och arbetskraftens rörlighet).

Da betingelserne for at modtage sociale ydelser i Danmark ikke afviger meget fra svensk lovgivning, er der al mulig grund til at få klarlagt, om der også her i landet kan ske organiseret »salg af jobs«, som giver nye EU-borgere adgang til det danske velfærdssystem og sundhedssystem.

For nogle mennesker kan det være tilløkkende, hvis et arbejde – der i en domstolsafgørelse fra EF-Domstolen er defineret som 10 timers ugentligt arbejde – giver adgang ikke kun for lønmodtageren, men også for dennes ægtefælle

og børn og begge ægtefællers forældre til det danske velfærdssystem og sundhedssystem gennem flere år.

Spørgsmålet rettes til ministeren, da der er brug for en klar bekræftelse eller afkræftelse af, om borgere fra de nye EU-lande og deres familier virkelig kan opnå sociale ydelser og sundhedsydelser her i landet på grundlag af en minimal arbejdsindsats, også hvis de rammes af arbejdsløshed efter at være kommet hertil.

Svar (5/2 03)

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Arbejdstageres ret til fri bevægelighed inden for EU er sikret i EF-traktatens art. 39. Som arbejdstagere anses efter EF-domstolens praksis ikke alene personer med fuldtidsarbejde, men efter omstændighederne også personer med deltidsarbejde, herunder sådanne, som i arbejdslandet må supplere deres lønindtægter med støtte fra det offentlige for at have midler til det nødvendige underhold. En persons lønnede beskæftigelse kan dog være af et så begrænset omfang, at vedkommende ikke kan betragtes som arbejdstager i EU-rettens forstand. EF-domstolen har ikke fastlagt nogen egentlig minimumsgrænse for, hvor mange timers beskæftigelse pr. uge der skal til, for at en person kan betragtes som arbejdstager, men alene angivet nogle mere generelle retningslinier. I henhold til disse skal der være tale om faktisk og reel økonomisk aktivitet, som ikke må være et så lidet omfang, at den fremstår som et rent marginalt supplement. Heri ligger også nødvendigvis, at arbejdet skal have været udøvet over en vis tid.

Det følger af artikel 10 i forordning nr. 1612/68 om arbejdskraftens fri bevægelighed, at en EU-borger, der indrejser i Danmark som arbejdstager, har ret til familiesammenføring med følgende personer:

- EU-borgerens ægtefælle.
- EU-borgerens eller dennes ægtefælles efterkommere, der er under 21 år eller hidtil har været forsørgt af den pågældende.
- Personer, der er beslægtede i opstigende linie med EU-borgeren eller dennes ægtefælle og hidtil har været forsørgt af den pågældende.
- Andre familiemedlemmer, som hidtil har været forsørgt af EU-borgeren eller optaget i dennes husstand.